

Sygn. akt II CSK 365/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej "W." przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta Ł.o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 26 lutego 2015 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Ł. zasądził od Skarbu Państwa- Wojewody [...] na rzecz Rolniczej Spółdzielni „W.” kwotę 625 000 zł z ustawowymi odsetkami, tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną sprzedażą powódce nieruchomości stanowiącej własność osoby trzeciej.

Sąd pierwszej instancji ustalił między innymi, że przedmiotowa nieruchomość stanowiła własność F. K., który figurował w dziale II założonej dla niej księgi wieczystej. W 1953r. wniósł on tę nieruchomość jako wkład do powodowej Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej, której był członkiem, a po jego śmierci członkami Spółdzielni zostali jego spadkobiercy. W rejestrze gruntów nieruchomość figurowała jako własność Skarbu Państwa, a jako władająca wpisana była powodowa Spółdzielnia. W dniu 8 grudnia 1986r. Skarb Państwa sprzedał przedmiotową nieruchomość stronie powodowej. W dniu sprzedaży nieruchomość ujawniona była w dwóch księgach wieczystych: w jednej jako właściciel wpisany był F. K., a w drugiej Skarb Państwa. Wyrokiem z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie I C .../10 Sąd Rejonowy uzgodnił treść księgi wieczystej prowadzonej dla tej nieruchomości z rzeczywistym stanem prawnym, przez wykreślenie powodowej Spółdzielni jako właścicielki nieruchomości.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione na podstawie art. 417 § 1 k.c., rozumianego zgodnie z wykładnią wynikającą z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r. Sk 18/00 (OTK 2001/8/256), a więc jako kształtującego odpowiedzialność Skarbu Państwa za samo bezprawne działanie funkcjonariusza państwowego, niezależnie od jego winy. Uznał, że zdarzeniem wyrządzającym szkodę było zawarcie umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 8 grudnia 1986r. i sprzedanie jej stronie powodowej, choć nie była własnością Skarbu Państwa. Działanie funkcjonariuszy państwowych było niezgodne z prawem bez względu na to, czy wiedzieli o tym, że Skarb Państwa nie jest właścicielem nieruchomości. Strona powodowa poniosła szkodę przez to, że nie nabyła własności nieruchomości i nie uzyskała zwrotu zapłaconej ceny.

Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił zarzutu przedawnienia roszczenia. Uznał, że zarzut ten należy ocenić na gruncie art. 442¹ k.c., obowiązującego od dnia 10 sierpnia 2007 r., w związku z art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o zmianie ustawy- Kodeks cywilny (Dz. U. nr 80, poz. 538 - dalej: „ustawa nowelizująca”). W ocenie Sądu, zgodnie z art. 2 ustawy nowelizującej roszczenie jest przedawnione, jeżeli do dnia jej wejścia w życie nie tylko upłynął dziesięcioletni termin przedawnienia określony w art. 442 § 1 zd. 2 k.c., ale również przed tą datą ujawniła się szkoda. Sąd Okręgowy powołał się w tym zakresie na stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w wyroku z dnia 10 lipca 2013 r. II PK 316/12 (nie publ.) i stwierdził, że dopóki roszczenie nie istnieje (nie jest wymagalne), gdyż nie ujawnił się uszczerbek na zdrowiu oznaczający powstanie szkody na osobie, dopóty dłużnik nie może podnieść zarzutu przedawnienia. Wskazał, że w rozpoznawanej sprawie zdarzeniem wyrządzającym szkodę było zawarcie umowy z dnia 8 grudnia 1986r. Do dnia 10 sierpnia 2007 r. upłynął jedynie termin dziesięciu lat, przewidziany w art. 442 § 1 k.c., ale w tym czasie nie ujawniła się jeszcze szkoda, gdyż strona powodowa o szkodzie dowiedziała się dopiero w dniu 7 września 2010r., gdy otrzymała odpis pozwu w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Dlatego, zdaniem Sądu Okręgowego, w sprawie ma zastosowanie art. 442¹ § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenie uległo przedawnieniu z upływem trzech lat od dowiedzenia się o szkodzie, a więc z dniem 7 września 2013 r., gdy tymczasem pozew został wniesiony w dniu 14 listopada 2012 r.

W wyniku apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny - po ustaleniu, że Skarb Państwa powinien być reprezentowany przez Prezydenta Miasta Ł. – zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo.

Stwierdził, że art. 417 k.c. w rozumieniu określonym w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r. Sk 18/00, ma zastosowanie tylko do zdarzeń zaistniałych po wejściu w życie Konstytucji RP, a więc po dniu 17 października 1997 r., jak również nie powinien być stosowany do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia powyższego wyroku Trybunału. Dlatego nie może mieć zastosowania do oceny skutków zdarzenia jakim było zawarcie w dniu 8 grudnia 1986 r. przedmiotowej umowy sprzedaży nieruchomości. Do oceny

tych skutków, jako źródła szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przez funkcjonariuszy Skarbu Państwa, ma zatem zastosowanie art. 417 k.c. w rozumieniu przyjmowanym przed ogłoszeniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., a więc z wymaganiem istnienia nie tylko bezprawności lecz także winy funkcjonariusza. Uznał, że funkcjonariuszom Skarbu Państwa nie można przypisać winy, gdyż działali oni w zaufaniu do księgi wieczystej, w której figurował jako właściciel Skarb Państwa, natomiast strona powodowa nabywając od niego nieruchomość wiedziała, że jej właścicielem był F. K., a później jego spadkobiercy i że nieruchomość została wniesiona jako wkład gruntowy do Spółdzielni. Strona powodowa była zatem w złej wierze i wprowadziła w błąd Skarb Państwa wnosząc o nabycie od niego przedmiotowej nieruchomości w trybie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad odpłatności za nabycie własności użytkowanych przez spółdzielnie produkcji rolnej nieruchomości rolnych stanowiących własność Państwa (Dz. U. nr 26, poz. 134) oraz zatajając, że właścicielem nieruchomości jest osoba fizyczna.

Niezależnie od tego Sąd Apelacyjny podzielił zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że skoro działaniem wyrządzającym szkodę było zawarcie umowy sprzedaży w 1986r, to roszczenie uległo przedawnieniu najpóźniej w 1996 r. W ocenie Sądu drugiej instancji Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 442¹ w zw. z art. 2 ustawy nowelizującej. Sąd Apelacyjny wskazał, że zarówno art. 442 § 1 k.c., obowiązujący do dnia 10 sierpnia 2007 r., jak i art. 442¹ § 1 k.c., obowiązujący od tej daty, jednakowo określały początek i okres przedawnienia roszczenia z tytułu czynu niedozwolonego wskazując, że wynosi on trzy lata od dnia, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, nie dłużej jednak niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jedynie w przypadku szkód na osobie art. 442¹ § 3 kc wprowadził wymaganie, że przedawnienie nie może się skończyć wcześniej niż z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W rozpoznawanej sprawie nie chodzi jednak o szkodę na osobie, a zatem- inaczej niż przyjął Sąd Okręgowy - dla określenia początku biegu terminu przedawnienia, tak według art. 442 k.c., jak i według art. 442¹ k.c., nie jest istotne, kiedy strona powodowa dowiedziała się

o szkodzie, jeżeli od chwili zdarzenia wywołującego tą szkodę upłynęło już dziesięć lat. Skoro zdarzeniem tym było zawarcie umowy sprzedaży w 1986r., to roszczenie odszkodowawcze uległo przedawnieniu w 1996r. i w chwili wniesienia pozwu było już przedawnione.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie strona powodowa zarzuciła błędną wykładnię art. 417 k.c. przez przyjęcie, że podstawą prawną odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, o którym poszkodowany dowiedział się w dniu 7 września 2010 r., jest art. 417 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 września 2004 r., w sytuacji, gdy w tym przypadku podstawę prawną stanowi art. 417 k.c. w brzmieniu obowiązującym po tej dacie oraz naruszenie art. 442¹ k.c. i art. 2 ustawy nowelizującej przez przyjęcie, że może nastąpić przedawnienie roszczenia, które w dacie przedawnienia nie było jeszcze wymagalne ponieważ nie ujawniła się szkoda, podczas gdy w świetle powyższych przepisów termin przedawnienia roszczenia rozpoczyna bieg od dnia ujawnienia się szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wymaga rozważenia zarzut naruszenia przepisów odnoszących się do przedawnienia roszczenia, gdyż bezsporne jest, że zdarzeniem wyrządzającym szkodę i rodzącym roszczenie odszkodowawcze dochodzone w sprawie była sprzedaż nieruchomości dokonana w dniu 8 grudnia 1986 r., a więc niemal 26 lat przed wniesienie pozwu, a jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały całej Izby Cywilnej z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05 (OSNC 2006/7-8/114), skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie. Jeżeli zatem trafnie Sąd Apelacyjny przyjął przedawnienie roszczenia dochodzonego w sprawie, zarzuty kasacyjne odnoszące się do naruszenia art. 417 § 1 k.c., a więc do materialnoprawnych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa będą bezprzedmiotowe.

Na gruncie art. 442 § 1 k.c., obowiązującego w chwili popełnienia czynu niedozwolonego będącego źródłem dochodzonej w sprawie szkody, roszczenie

o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, zarówno w mieniu jak i na osobie, ulegało przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, jednakże w każdym wypadku roszczenie to przedawniało się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w powołanej wyżej uchwale z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, w każdym wypadku roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulegało przedawnieniu z upływem dziesięciu lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę, bez względu na to kiedy szkoda powstała lub się ujawniła i bez względu na to kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W świetle art. 442 § 1 zd. 2 k.c. nie miało więc żadnego znaczenia- i to zarówno przy szkodzie na osobie jak i przy szkodzie w mieniu- kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie. Roszczenie odszkodowawcze mogło zatem ulec przedawnieniu wcześniej niż poszkodowany dowiedział się o szkodzie jak również wcześniej niż szkoda w ogóle wystąpiła, a w konsekwencji wcześniej niż roszczenie o jej naprawienie stało się wymagalne.

W taki sam sposób rozumiał art. 442 § 1 zd. 2 k.c. Trybunał Konstytucyjny czemu dał wyraz w wyroku z dnia 1 września 2006 r. SK 14/05 (OTK-A 2006/8/97) i dlatego uznał art. 442 § 1 zd. 2 k.c. za niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim pozbawia pokrzywdzonego dochodzenia odszkodowania za szkodę na osobie, która ujawniła się po upływie dziesięciu lat od wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę. Trybunał stwierdził, że z tych względów szkoda na osobie w zakresie przedawnienia powinna być poddana szczególnym regulacjom ochronnym.

Dlatego ustawodawca ustawą nowelizującą , która weszła w życie z dniem 10 sierpnia 2007 r., uchylił art. 442 k.c. i wprowadził art. 442¹ k.c., w którym zachowany został jako § 1 przepis ogólny stwierdzający, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Oznacza to, tak samo jak na gruncie art. 442 § 1 k.c., że obowiązuje zasada ogólna, iż niezależnie od tego, kiedy szkoda powstała czy ujawniła się oraz kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, roszczenie odszkodowawcze ulega przedawnieniu najpóźniej z upływem dziesięciu lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zgodnie z § 2 termin ten jest dłuższy jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku i wynosi dwadzieścia lat od dnia popełnienia przestępstwa, także bez względu na to kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Zgodnie jednak ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, zajęтым w powołanym wyżej wyroku z dnia 1 września 2006 r. SK 14/05, ustawodawca wprowadził wyjątek od powyższych zasad, dotyczący szkody na osobie, która, w świetle stanowiska Trybunału, powinna być poddana szczególnej regulacji ochronnej. Wyraża to § 3, będący przepisem szczególnym dotyczącym tylko szkody na osobie. Stwierdzono w nim, że w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Przepis ten ma na celu wyeliminowanie przy szkodzie na osobie sytuacji, gdy termin przedawnienia upłynie zanim poszkodowany dowie się o szkodzie na osobie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W wypadku szkody na osobie - i tylko takiej szkody- decydujące znaczenie ma zatem dzień, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia gdyż od tego dnia biegnie trzyletni termin przedawnienia, niezależnie od tego, kiedy nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Natomiast w odniesieniu do szkód w mieniu zasady przedawnienia nie uległy zmianie w stosunku do obowiązujących na gruncie art. 442 k.c. i wyłożonych w uchwale całego Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, a więc roszczenie o naprawienie takiej szkody ulega przedawnieniu nie później niż z upływem dziesięciu lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, bez względu na to kiedy szkoda powstała lub się ujawniła i bez względu na to kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (porównaj także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r. II CSK 128/12, nie publ.). Nadal zatem, na gruncie art. 442¹ § 1 zd. 2 k.c. roszczenie

o wynagrodzenie szkody w mieniu wyrządzonej czynem niedozwolonym może ulec przedawnieniu zanim szkoda w mieniu powstała lub się ujawniła oraz zanim poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Po wejściu w życie art. 442¹ k.c. kwestie intertemporalne uregulował art. 2 ustawy nowelizującej stanowiący, że do roszczeń, o których mowa w art. 1 ustawy - a więc do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym - powstałych przed dniem jej wejścia w życie, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy nowego art. 442¹ k.c. Z art. 2 ustawy nowelizującej wynika więc - a contrario- że do przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym stosuje się przepisy dawne, chyba że przy zastosowaniu tych przepisów roszczenie do dnia 10 sierpnia 2007 r. nie uległo jeszcze przedawnieniu, wówczas stosuje się przepisy nowego art. 442¹ k.c. W odniesieniu do szkody w mieniu należy zatem ustalić, kiedy miało miejsce zdarzenie wywołujące szkodę i od tej daty liczyć dziesięcioletni, ostateczny termin przedawnienia, mający zastosowanie bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia oraz bez względu na to, kiedy szkoda wystąpiła lub się ujawniła (porównaj wskazany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r. II CSK 128/12).

Przenosząc powyższe zasady na grunt niniejszej sprawy trzeba podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu z upływem dziesięciu lat liczonym od dnia sprzedaży nieruchomości, a więc od dnia 8 grudnia 1986 r., bez względu na to kiedy szkoda powstała, ujawniła się oraz bez względu na to, kiedy strona powodowa się o niej dowiedziała. Nie ma więc znaczenia, że strona powodowa dopiero z pozwu w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym dowiedziała się o tym, że nie stała się właścicielką nabytej w 1986r. nieruchomości. Roszczenie odszkodowawcze uległo przedawnieniu z końcem dnia 8 grudnia 1996 r., wobec czego, zgodnie z art. 2 ustawy nowelizującej, nie ma zastosowania art. 442¹ § 1 k.c., który zresztą, jak wskazano wyżej, w odniesieniu do szkód w mieniu nie różni się od art. 442 § 1 k.c.

Odmienne stanowisko zajęte w sprawie przez Sąd Okręgowy oraz przez stronę powodową w skardze kasacyjnej, wywodzone ze stanowiska Sądu Najwyższego zajętego w wyrokach z dnia 10 lipca 2013 r. II PK 316/12 i z dnia 8 maja 2014 r. V CSK 322/13, polega na nieporozumieniu. Wyroki te bowiem zapadły w sprawach, w których dochodzone były roszczenia o naprawienie szkody na osobie wyrządzonej czynem niedozwolonym i dotyczą zastosowania art. 2 ustawy nowelizującej w odniesieniu do szkód na osobie, a więc w powiązaniu z art. 442¹ § 3 k.c. Nie dotyczą natomiast przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody w mieniu wyrządzonej czynem niedozwolonym przed wejściem w życie art. 442¹ § 1 k.c. Na marginesie tylko można dodać, że odmienną, niż w powyższych wyrokach, wykładnię art. 2 ustawy nowelizującej w zw. z art. 442¹ § 1 i 3 k.c., w odniesieniu zarówno do szkód w mieniu jak i na osobie, przyjął Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 25 kwietnia 2013 r. V CSK 239/13 i z dnia 8 października 2014 r. II CSK 745/13, stwierdzając, że niezależnie o tego czy chodzi o szkodę w mieniu czy na osobie, jeżeli przed dniem 10 sierpnia 2007 r. upłynął termin dziesięciu lat od zdarzenia wywołującego szkodę, to ponieważ roszczenie o jej naprawienie przedawniło się już na podstawie art. 442 § 1 k.c., nie ma zastosowania art. 442¹ §1 ani 3 k.c.

Wobec przedawnienia dochodzonego roszczenia, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy kasacyjny zarzut naruszenia art. 417 k.c., gdyż niezależnie od tego, czy w sprawie miał zastosowanie ten przepis w wersji przyjętej przed czy po ogłoszeniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r. SK 18/00 lub w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 września 2004 r. czy po tej dacie, a więc czy konieczne było wykazanie winy funkcjonariusza państwowego czy tylko bezprawności jego działania, roszczenie i tak jest przedawnione. W tej sytuacji można więc tylko stwierdzić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 września 2003 r. K 20/02 (OTK-A 2003/7/76), zasady odpowiedzialności Skarbu Państwa przyjęte w wyroku Trybunału z dnia 4 grudnia 2001 r. SK 18/00, a więc odpowiedzialność za bezprawne działanie lub zaniechanie funkcjonariusza, niezależnie od jego winy, można odnieść tylko do szkód powstałych po wejściu w życie Konstytucji, a więc po dniu 17 października 1997r. Takie stanowisko – zgodne z zasadą tempus regit actum - zajmuje też Sąd Najwyższy w zdecydowanej

większości orzeczeń (porównaj między innymi uchwały z dnia 7 sierpnia 2002 r. III PZP 15/02, OSNP 2002/23/563, z dnia 3 lipca 2003 r. III CZP 45/03 i z dnia 26 kwietnia 2006r. III CZP 125/05, OSNC 2006/12/194 oraz wyroki z dnia 15 maja 2000 r. II CKN 293/00, OSNC 2000/11/209, z dnia 6 października 2004 r. I CK 447/03 i z dnia 18 lutego 2005 r. V CK 461/04, nie publ.).

Także w tym przypadku nie ma więc znaczenia – wbrew sugestiom skarżącej- kiedy szkoda wystąpiła i kiedy poszkodowany dowiedział się o niej, natomiast trafnie Sąd Apelacyjny stwierdził konieczność wykazania winy funkcjonariuszy Skarbu Państwa w sytuacji gdy czyn niedozwolony miał miejsce w 1986 r. W skardze kasacyjnej nie podważono stanowiska Sądu o braku winy funkcjonariuszy państwowych.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną jako nieuzasadnioną i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

kc

jw